

OLÁH ANDRÁS

nincs ebben semmi új

a telefon kijelzőjét bámultam
bénultan – hirtelen minden a feje
tetejére állt: frusztrált
hogy közönyt kell színlelnem
titkolni a gyanakvó remegést

szűk járatokba fészkelve
rutinná idomítottuk a marionett-létet
– nincs vágy kimozdulni
szomszédoknak köszönetni
olvasni közönyt
vállrándító érdektelenséget

sötétben élni egyszerűbb
bár nem pótolja a vállgödörbe simuló
hálás dorombolást

végül mégis felvettem
mellé tárcsáztál – azt mondtad –
tudtam hogy hazudsz
nincs ebben semmi új
olyan egyformák vagyunk

hiába

visszafelé nehezebb az út
kocsijával megáll a betakarításra
váró kukoricás mellett
nyújtózkodik mint egy esküvői
csokorra áhítózó koszorúslány
tekintetét a távoli tanyakert
hínárja ejti foglyul
másként süt rá a nap mióta délután
végigjárta a temetői sírokat
búcsúzni jött és gyógyulni is
leporolni a makacs szennyeződéseket
betakarni készült a múltat
most mégis a gyerekkor teraszára álmodja
magát s a közeli dűlőút nevén töri a fejét
amit annyiszor hallott az öregektől

de hiába pásztázza emlékeit
kioldotta a rozsdaszínű idő

[napjában kétszer]

napjában kétszer odadöcög az ablakhoz
először közvetlenül a reggeli előtt
félve néz ki – nehezen viseli a változást –
aztán megnyugodva elmajszolja
a lány tojásba mártogatott
pirított zsömlét
szalvétáért kiált mert a huzat
lesodorta a kis asztalkáról
lehajolni képtelen
a teraszon már nagy a nyüzsgés
lassan elsüllyed az árnyék
amit a megcsonkolt nyírfa vet
a szalvéta még sehol
kézfejevel törli szájáról a morzsát
de már hallja is az izgága hangot
miért nem tud várni egy percet
igen ezt a felesége is
számtalanszor a fejére olvasta
pedig nem türelmetlenség ez
csak az idő rövid
sokkal rövidebb mint kellene

mielőtt

eltűnt a partról a vörös hajú nő is
búcsú nélkül mint az összeesküvők
kietlen tájat hagyva maga után
üres flaskát műanyag tasakot
didergést – telítve félelemmel –
mintha figyelmeztetni akarna
vesztőhelyünk a zombék
eltűnni vágyasz te is
menekülni a felejtésbe
mielőtt eldőrdül a sorozatlövés
és a féltékeny zápor elnyeli a múltat

egyszerűbb volna

37

talán egyszerűbb volna
kikapcsolni mindent
nem látni és nem hallani
csak megágyazni a csöndnek
az árokperti gaznak
az árnyéktalan rétnek
ahonnan kihalt gyermekttekintetek
néznek farkasszemet zárva
felejtett emlékeiddel
a vihar tépte nádfedéllel
a bolyhos nyárfasorral
s a búcsút intő kéznek hátat fordító
utolsó pillanattal

